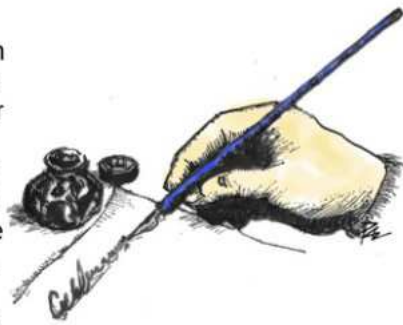

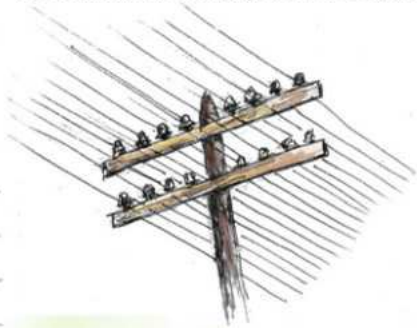
No ano 1850 comezan a ser usados os selos de correos para enviar cartas. Os selos serven para que quen envía a carta pague o servizo, antes tiña que pagalo quen a recibía. As cartas por correo eran o único medio de comunicación a distancia.

As cartas escribíanse con pluma e tinta sobre papel, dobrábanse formando un envoltorio que se cerraba con cera ou lacre, escribíanse os datos do destinatario por fóra e pegábase o selo do correo. Logo había que entregala nunha caixa de correo, e esperar varios días a que fose entregada ao destinatario. Os sacos de cartas viaxaban con lentitude en dilixencias e veleiros. A partir dos anos 80 os trens e os barcos de vapor aumentaron a seguridade e a velocidade de transporte do correo.

Desde o 1860 outro medio de comunicación permite enviar a distancia mensaxes máis rapidamente, é o telégrafo eléctrico. Usando cables de cobre tendidos á beira dos camiños e das vías do ferrocarril transmítense impulsos eléctricos usando o código Morse.

O uso público do telégrafo foi un avance inmenso, pero as mensaxes tiñan que ser moi breves e o seu prezo era elevado.

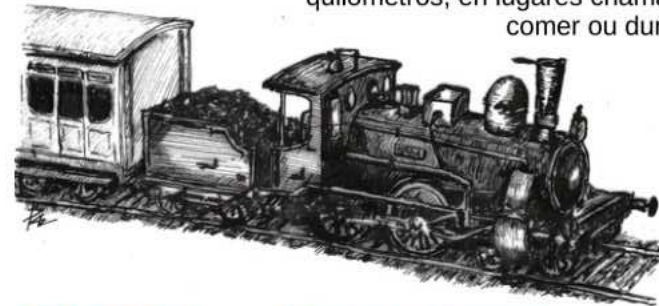
4 O tempo de Rosalía

Viaxes e comunicacións

Enviar mensaxes por correo e por telégrafo, e viaxar en carros, dilixencias, veleiros e vapores durante o século XIX.

Nos anos 1860 non había estradas, senón camiños de carro, e por eles viaxábase en dilixencia, tirada por mulas. Eran percorridos lentos e incómodos, e moi caros. Había que cambiar o tiro cada poucos quilómetros, en lugares chamados "postas" e parar para comer ou durmir en viaxes que duraban ás veces varios días.

Nos anos 1880 chegan os primeiros ferrocarrís ou camiños de ferro, máis cómodos e rápidos, pero só até algunhas cidades.

As viaxes seguen a ser complicadas, e fai falta combinar os trens modernos con carros e dilixencias. Aínda así, as viaxes comezaron a medirse en horas, pero só para quen podía pagalas. A maioría das viaxes facíanse a pé.

XUNTA DE GALICIA | COLEXIO DE EDUCACIÓN INFANTIL E PRIMARIA LUIS SEOANE

Equipos de Dinamización da Lingua Galega

REAL ACADEMIA GALEGA

CASA DE ROSALÍA

CEIP EMILIA PARDO BAZÁN A CORUÑA

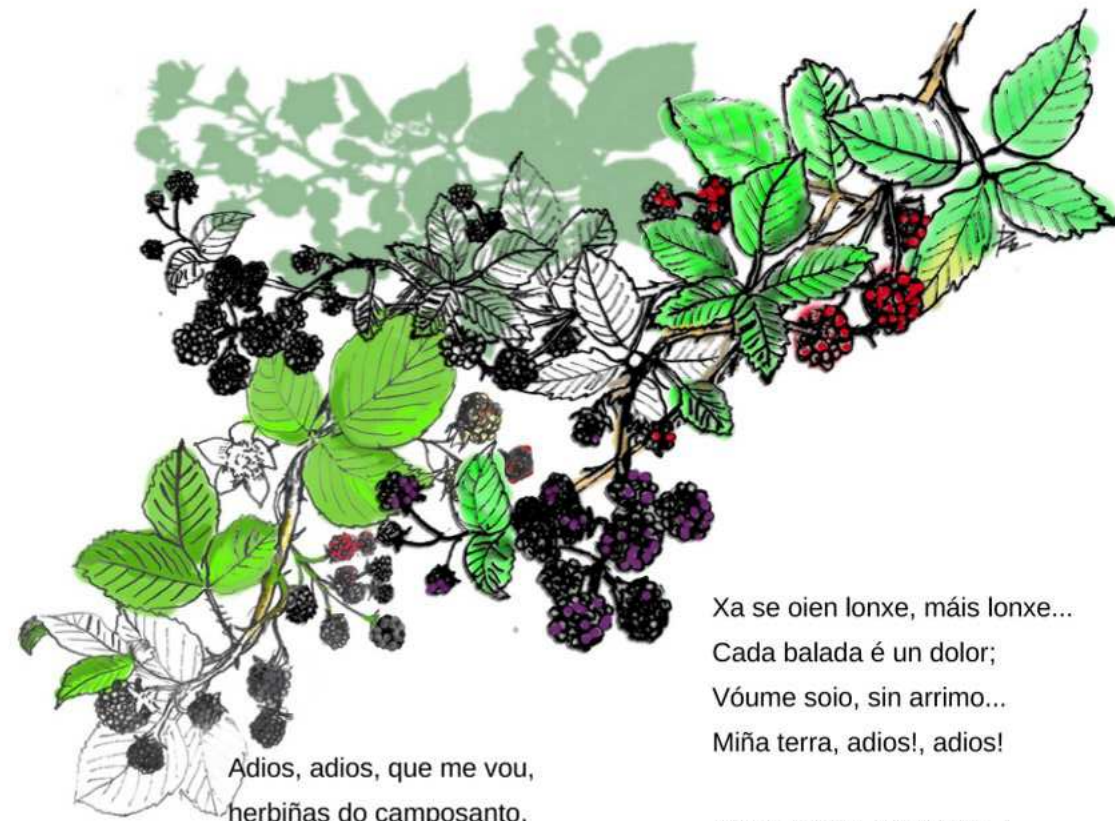
prados, ríos, arboredas,
pinares que move o vento,
paxariños piadores,
casiña do meu contento,

muíño dos castañaes,
noites craras de luar,
campaniñas trimbadoras
da igrexiña do lugar,

amoriñas das silveiras
que eu lle daba ó meu amor,
camiñiños antre o millo,
adios, para sempre adios!

Adios gloria! Adios contento!
Deixo a casa onde nacín,
deixo a aldea que conoso
por un mundo que non vin!

Deixo amigos por estraños,
deixo a veiga polo mar,
deixo, en fin, canto ben quero...
Que pudiera non deixar!

Adios, adios, que me vou,
herbiñas do camposanto,
Donde meu pai se enterrou,
herbiñas que biquei tanto,
terriña que nos criou.

[...]

Xa se oien lonxe, moi lonxe,
as campanas do pomar;
para min, ai! coitadiño,
nunca máis han de tocar.

Xa se oien lonxe, máis lonxe...
Cada balada é un dolor;
Vóume soio, sin arrimo...
Miña terra, adios!, adios!

Adios tamén, queridiña...!
Adios por sempre quizais...!
Dígoche este adios chorando
desde a beiriña do mar.
Non me olvides, queridiña,
si morro de soidás...
tantas légoas mar adentro...
Miña casiña! meu lar!

*Adios, ríos; adios, fontes;
adios, regatos pequenos;
adios, vista dos meus ollos:
non sei cando nos veremos.*

*Adios, ríos; adios, fontes;
adios, regatos pequenos;
adios, vista dos meus ollos:
non sei cando nos veremos.*

Miña terra, miña terra,
terra donde me eu criei
hortiña que quero tanto
figueiriñas que prantei,

